

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Tots els Sants, festa de la llum i l'esperança

En aquest Any Sant de l'esperança que estem vivint se'ns convida avui a aixecar els cors per mirar més enllà del que veuen els nostres ulls d'aquesta terra. Estem massa acostumats a mirar a terra i sovint oblidem que hi ha unes realitats més grans i més importants que les que aquí tan sovint ens absorbeixen i angunegen.

Celebrar la festa de Tots els Sants és celebrar la vida eterna, la comunió dels sants, la joia sense fi. El cel i el infern no són idees abstractes, teories vagues, sinó realitats fermes de la nostra fe que ens revelen el destí vers el qual ens encaminem. Ens preocupem molt de les coses d'aquest món i molt poc de les de Déu i sovint oblidem les paraules de Jesús: «No us preocupeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Tot això els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. Vosaltres busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més» (Mt 6, 31-34).

L'esperança és la virtut que ens fa alçar la mirada i ens ajuda a obrir-nos als dons que el Senyor ens vol donar, i el do més gran és el cel, la comunió plena amb Déu,

Adoració de la Trinitat, d'Albrecht Dürer.

on ja no hi ha ni plors ni dolor sinó només amor, pau i alegria sense fi, i això és el que estem cridats a viure.

La solemnitat de Tots els Sants ens convida també a mirar els nostres germans que ja han arribat a la glòria, els sants, homes i dones com nosaltres, que van viure amb esperança enmig de les dificultats de cada dia. Ells no van ser perfectes des del principi, però es van deixar trans-

formar per l'amor de Déu. Aquesta festa ens mostra que la santedat no és el privilegi d'uns pocs privilegiats sinó una vocació universal. Tots estem cridats a ser sants, és a dir, a viure amb el cor unit a Déu en la vida ordinària ja aquí en aquest món, en la vida de cada dia. Cada sant és un reflex de l'amor de Déu, sant Francesc d'Assís en la pobresa, santa Teresa de Calcuta en la caritat amb els més pobres dels pobres, sant Joan Pau II amb la seva entrega fins al final... Tots ells ens animen a seguir endavant en el camí, recordant-nos que el cel val veritablement la pena.

Cada vegada que estímem, que perdonem i servim estem construint el cel a la terra, és a dir, el Regne de Déu, aquell Regne que demanem en el Parnostre. Això vol dir veure Déu tal com és, tal com se'ns ha

revelat, fer-lo present entre els homes i viure en ell per sempre, començant ja ara i aquí. Viure pensant en el cel no vol dir oblidar la terra. Al contrari, la fe i l'esperança en la vida eterna ens fa viure millor la lluita i la missió de fer present el Regne de Déu en el món. La santedat no és altra cosa que viure amb la mirada fixa en Déu, deixar-nos omplir del seu amor, amb els peus a la terra i el cor en el cel.

ENTREVISTA

Un Park desconegut

BRUNO BÉRCHÉZ

«El Park Güell és una de les obres més conegudes i fascinants de Gaudí, però també de les més misterioses», diu Mn. Bruno Bérchez. La seva vida ha girat des de la infància entorn d'aquest indret, ubicat en el barri barceloní de la Salut, del qual n'és fill. Ara, com a prevere, ha intentat descobrir el perquè dels elements cristians que s'hi troben, com ara el Calvari, el rosari de pedra o les inscripcions dedicades a Maria, i ho ha plasmat en l'assaig *Gaudí i el Park Güell. Viatge a l'interior d'un somni* (Centre de Pastoral Litúrgica).

Per què consideres que el Park Güell és un veritable camí espiritual?

Antoni Gaudí i Eusebi Güell van somiar un parc residencial on la comunitat burgesa que hi visqués pogués realitzar un itinerari espiritual i esdevenir, seguint l'exemple del senyor Güell, una burgesia en la línia de l'encíclica *Rerum novarum* de Lleó XIII. Aquest somni explica els elements religiosos que hi trobem al parc.

Afirmes que el propòsit de Gaudí i del mecenes Güell estava marcat per l'espiritualitat i la teologia. Com ho justifiques?

El Park Güell és ple de referències bíbliques amagades. Es diu que els dos pavellons de l'entrada, per exemple, estan inspirats en el conte de Hansel i Gretel. Per què? Gaudí volia advertir els infants de la burgesia del perill de deixar-se temptar i escollir el mal camí, explicant el relat del pecat original de forma que ho poguessin entendre.

Aquest assaig ens mostra algun aspecte desconegut fins ara de Gaudí?

El Park Güell és segurament l'obra de Gaudí on hi veiem amb més claredat la Catalunya que somiava: una comunitat de famílies, més preocupada per cuidar l'interior que no pas l'aparença exterior, i on la fe, simbolitzada per la capella dedicada a la Verge que no es va construir, fos visible des de tot arreu. Una Catalunya que, mirant Maria, la Mare de Déu de la Salut, hi trobés el camí de la veritable salut espiritual.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Aquest és el meu lloc

Dos joves religiosos han fet, fa unes setmanes, els seus darrers vots. Un d'ells s'expressava així en la invitació que adreçà al seu cercle de persones properes en convidar-los a participar en la celebració: «Després d'aquests anys de vida religiosa em sento indigne, però estimat. Això últim és definitiu per a mi, ja que no em puc agafar a res més: ni glòries passades ni promeses futures. No us puc amagar que m'impressiona la situació present i que em pesa la perspectiva futura. Penso que si no fos així, seria un inconscient... Però confio en el Déu Pare de Nostre Senyor Jesucrist i crec que el seu Esperit guia l'Església i, dins d'ella, la vida religiosa. Poc més. Em sento sota el signe de Rut i vull dir-li a la meva congregació el mateix que li va dir ella a Noemí: "No insisteixis que et deixi, que em separi de tu i me'n torni! On vagis tu, vull venir-hi jo; on visquis tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu" (Rt 1,16).»

L'altre deia en una carta escrita uns dies després i adreçada als seus companys i als seus amics: «Sento ben al fons que aquest és el meu lloc, que no desitjo altra cosa que ser company de Jesús tota la meua vida. Ara i aquí, en aquestes circumstàncies concretes, plenes de fragilitats i d'incerteses, plenes també de reptes apassionants...

Aquest és el meu lloc, amb els companys concrets que el Senyor em posa al costat: religiosos i laics. Té raó Jesús quan diu que qui ho deixa tot per seguir-lo rep, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes... Durant la celebració, donant la comunió, anaven apareixent rostres de persones que han estat importants per a mi en aquests últims anys. Persones a les quals em sento enviat a estimar i a anunciar la Bona Nova de Jesús, amb les quals em sento embarcat en l'aventura de construir el Regne. Persones que m'han anat fent religiós i sacerdot, amb les quals visc i comunico el més profund de la meua vida: Déu omple el cor de les persones, i no hi ha res que el pugui omplir com Ell.»

Trobar la felicitat des del convenciment i la certesa personal que, als ulls de Déu, ets on has d'estar. Hauríem de pregar sovint, confiadament, a Déu Pare que, en la seva gran bondat, obri el cor dels joves a escoltar la crida a la vocació comuna a tots els cristians: el seguiment de Jesús. I que els doni, també, capacitat de discerniment per descobrir des d'on han de viure aquesta vocació i fortalesa, i decisió per complir la voluntat del Pare i així saber i sentir joiosament que cadascú és on ha de ser.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No nos conformemos con menos

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

«Aspiren a cosas grandes, a la santidad. No se conformen con menos». Así impulsó el papa León XIV a los jóvenes reunidos el 3 de agosto en Tor Vergata (Roma) en el marco del Jubileo de la Juventud.

¡Aspiremos a santidad! ¡No nos conformemos con menos! En el contexto asimismo del Jubileo del Mundo Educativo iniciado el lunes 27 de octubre, y que durante toda la semana, se celebra en el Vaticano, conmemoramos el 60 aniversario de la Declaración *Gravissimum Educationis* del Concilio Vaticano II sobre la Educación Cristiana. En ella al mencionar los objetivos y del derecho a la educación cristiana, leemos que además de perseguir la madurez de la persona humana «busca, sobre todo, que los bautizados se ha-

gan más conscientes cada día del don de la fe»; conocimiento, adoración a Dios, participación en la acción litúrgica, vivir en justicia y en santidad de verdad, llegar a «la edad de la plenitud de Cristo y contribuyan al crecimiento del Cuerpo Místico». Ser testimonios de la esperanza, promover la elevación cristiana del mundo, contribuir al bien de toda la sociedad.

Que María Santísima, Madre y Educadora por excelencia, ayude a la Iglesia, en este Jubileo del Mundo Educativo. Que todos respondamos a esta gran misión de educar en los tres lenguajes, recibidos como legado del recordado papa Francisco: cabeza, corazón y manos.

¡Que todos aspiremos a la santidad y no nos conformemos con menos!

Lectures de la missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima. Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innumbrables màrtirs de Saragossa; santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

4. □ Dimarts [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24].

Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card. Sants Vidal i Agrícola, màrtirs; sant Fèlix de Valois, prev., cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33].

Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe; santa Bertila, abadessa; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Santa Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

6. ■ Dijous [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15, 1-10].

Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633). Sant Pere Poveda i sant Innocenci de la Immaculada, prevs. i companys, mrs. Sant Ernest, mr.; sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg., seglar, d'Algemesí (València).

7. ■ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8].

Sant Pere Poveda i sant Innocenci de la Immaculada, prevs. i companys, mrs. Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelita, fund. Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes (1860-1861).

8. ■ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15].

Sant Deodat I, papa (615-618); santa Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

9. □ † Diumenge vinent, diumenge vinent XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / 1Co 3,9b-11.16-17 / Jn 2,13-22]. Dedicació de la basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

TOTS ELS FIDELS DIFUNTS

Lectures del comú de difunts. Proponem:

Lectura del llibre de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respongué als seus amics: «Tant de bo que les meves paraules quedessin inscrites, gravades amb un cisell d'acer i resseguides amb plom, entallades a la roca perquè em fessin de testimoni. Però jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu: veuré que el meu testimoni em fa costat, contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre».

Salmo responsorial (22)

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungint el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9.10c-12)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu, tal com diu l'Escriptura: «Ho juro per la meua vida, diu el Senyor: Davant meu s'agenollarà tothom, i tota llengua confessarà a Déu les seves culpes». Per tant, cadascú haurà de donar compte a Déu de la seva pròpia vida.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 14,1-6)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on joestic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi».

Lecturas del común de difuntos. Proponemos:

Lectura del libro de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respondió diciendo: «¡Ojalá se escribieran mis palabras, ojalá se grabaran en cobre; con cincel de hierro y en plomo se escribieran para siempre en la roca!

Yo sé que está vivo mi Vengador y que al final se alzaré sobre el polvo: después que me arranquen la piel, ya sin carne, veré a Dios; yo mismo lo veré, y no otro, mis propios ojos lo verán. ¡Desfallezco de ansias en mi pecho!»

Salmo responsorial (22)

R. El Señor es mi pastor, nada me falta.

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 14,7-9.10c-12)

Hermanos:

Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; en la vida y en la muerte somos del Señor. Para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de vivos y muertos.

Todos compareceremos ante el Tribunal de Dios, porque está escrito: «Por mi vida, dice el Señor, ante mí se doblará toda rodilla, a mí me alabará toda lengua.» Por eso, cada uno dará cuenta a Dios de sí mismo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-6)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde voy, ya sabéis el camino.»

Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?»

Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí.»

COMENTARI

Cal pregar per tots els difunts

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Pràcticament tots els pobles dels diferents indrets de la terra i de les variades llengües, races i cultures, des de sempre han respectat i honorat els seus difunts. Eren els seus avantpassats i procuraven tractar les seves restes mortals amb tots els honors, i amb importants manifestacions d'afecte.

En diferents pobles i cultures s'han donat i es continuen donant unes consideracions especials als seus difunts estimats, col·locant les seves despulles en petits o grans tombes i monuments funeraris. Molts són els pobles que honoren els seus difunts amb diferents ritus, cerimònies culturals i oracions, segons les seves creences.

Els cristians preguem pels nostres difunts, i creiem en la resurrecció i la vida eterna, com ens ensenya Jesucrist, i encomanem al Pare de Cel els nostres difunts i els de tothom. Constitueix un punt fonamental de la nostra fe. La memòria dels nostres difunts estimats, ens omple, sovint, de dolor, però sobretot d'esperança. Recordem amb agraïment tot el que han fet de bo, i ens han pogut donar, i pel gran do de les seves vides.

També demanem al Senyor que els perdoni les seves mancances i pecats, i que els aculli amb misericòrdia, donant-los el seu Amor i la seva Pau. La seva mort no els fa desaparèixer ni oblidar per sempre.

La nostra pregària ens els fa presents i ens uneix a ells i a nosaltres amb Déu, que ens estima. «Tant si vivim com si morim, som del Senyor, i cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim pel Senyor, i quan morim, morim per al Senyor». Ens ho diu sant Pau.

Pregant pels nostres difunts, ens agermanem amb ells, i formem amb ells una sola comunitat; una sola Església: la del cel i la de la terra.

Ja el profeta Isaïes anunciava que «el Senyor de l'univers... farà desaparèixer el vel del dol;... engolirà per sempre la Mort;... eixugarà les llàgrimes de tots els homes». Hem estat creats per viure avui, i per aprendre i preparar-nos per viure sempre amb el Senyor, a la seva Glòria.

Déu ens estima, i nosaltres volem estimar; pregant pels nostres difunts, els reconeixem com a persones estimades; els recomanem davant de Déu, i ens podem sentir estimats per ells. Fem-ho en aquesta celebració.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dimarts 4 de novembre, a les 18.00 h.
Reunió amb la nova Junta Directiva de l'Hospitalitat Interdiocesana PEB de Lourdes al Bisbat. / **A les 20.30 h.** Jornades de Germanor d'Economia del Vallès Oriental a Sant Esteve de Granollers.

Dimecres 5 de novembre, a les 20.30 h.
Jornades de Germanor d'Economia del Vallès Occidental a Sant Pere d'Oc-tavià de Sant Cugat del Vallès.

Dijous 6 de novembre, a les 8.00 h.
Missa amb la comunitat de Missioneres de la Caritat de Sabadell.

Divendres 7 de novembre, a les 11.00 h.
Consell Presbiteral al Bisbat.

Dissabte 8 de novembre, a les 10.00 h.
Trobada de professors de religió a les Esglésies de Sant Pere de Terrassa. / **A les 18.00 h.** Jubileu de les German-dats i Confraries al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut de Sa-badell.

Diumenge 9 de novembre, a les 11.30 h.
Missa, actes i dinar al recinte firal de Ter-rassa, en el marc de la Jornada de Ger-manor de l'Hospitalitat Mare de Déu de Lourdes de Terrassa (més informació: Mn. Deulofeu).

Diumenge 9 de novembre. Jornada de l'Església Diocesana i Campanya de Germanor.

Notícies

200 joves de Terrassa participen en el Mil·lenari Jove a Montserrat. Uns 200 joves de la diòcesi de Terrassa van participar, dissabte 25 d'octubre, en el Mil·lenari Jove a Montserrat, una trobada organitzada amb motiu dels mil anys de presència benedictina a la muntanya santa. L'esdeveniment, promogut per les diòcesis amb seu a Catalunya, va reunir centenars de nois i noies en una jornada festiva i espiritual. Els joves egarencs van ser acompanyats pel bisbe Salvador Cristau, així com pels seus mossens i catequistes, en una experiència de fe i convivència marcada per l'alegria i la comunió.

A més a més...

Una jornada per descobrir la força de la tendresa en família. El Col·legi Pureza de María de Sant Cugat cele-

brarà el diumenge 9 de novembre una jornada sota el lema «Tots neces-sitem tendresa», amb Missa, tallers, dinar i jocs en família. Serà un dia per compartir fe, convivència i afecte, obert a totes les famílies i amics que vulguin viure una experiència plena de tendresa.

XIII Jornades Transmet: «Crec en l'Església». Del 14 al 16 de novembre de 2025, la diòcesi de Terrassa celebra-rà les XIII Jornades Transmet, dedica-des enguany al tema «Crec en l'Església». L'acte s'obrirà divendres amb una Escola de Pregària per a Joves a la Catedral del Sant Esperit, presidida pel bisbe Salvador Cristau. El dissab-te, al Col·legi Pureza de María de Sant Cugat, hi haurà la conferència central del bisbe emèrit de Còrdova, Mons. De-metrio Fernández, i diversos tallers sobre pastoral, litúrgia, acció social i vida

comunitària. Diumenge, a Granollers, es tancaran les jornades amb una reflexió sobre «Incerta glòria» i un con-cert d'orgue a càrrec de Joan Para-dell, a benefici de Càritas Diocesana. La participació és gra-tuita i les inscripcions es-tan obertes fins al 13 de no-vembre.

Curset de Cristiandat. Del 5 al 8 de desembre a Caldes de Montbui. Ins-cripcions obertes a través d'Eulàlia Gambús (tel. 669 752 641).

Confirmacions

Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa (25/10/2025)

Parròquia de Santa Eulàlia de Corró d'Avall (26/10/2025)

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Todos los Santos, fiesta de la luz y la esperanza

En este Año Santo de la esperanza que estamos viviendo se nos invita hoy a elevar los corazones para mirar más allá de lo que ven nuestros ojos de la tierra. Acostumbrados como estamos a mirar al suelo olvidamos a menudo que hay unas realidades más grandes e importantes que las que aquí tan a menudo nos absorben y angustian.

Celebrar la fiesta de Todos los Santos es celebrar la vida eterna, la comunión de los santos, la alegría sin fin. El cielo y el infierno no son ideas abstractas, teorías vagas, sino realidades firmes de nuestra fe que nos revelan el destino hacia el que nos encaminamos. Nos preocupamos mucho de las cosas de este mundo y muy poco de las de Dios y a menudo olvidamos las palabras de Jesús: «No os preocupéis pensando qué comeréis o qué beberéis, o cómo os vestiréis. Todo esto los paganos lo buscan con inquietud, pero vuestro Padre celestial ya sabe de lo que tenéis necesidad, vosotros buscad primero el Rei-

no de Dios y todo esto se os dará por añadidura» (Mt 6,31-34).

La esperanza es la virtud que nos hace levantar nuestra mirada y nos ayuda a abrirnos a los dones que el Señor nos quiere dar, y el mayor don es el cielo, la comunión plena con Dios, donde ya no hay llanto ni dolor sino sólo amor, paz y alegría sin fin, y eso es lo que estamos llamados a vivir.

La solemnidad de Todos los Santos nos invita también a mirar a nuestros hermanos que ya han llegado a la gloria, los santos, hombres y mujeres como nosotros que vivieron con esperanza en medio de las dificultades de cada día. Ellos no fueron perfectos desde el principio, pero se dejaron transformar por el amor de Dios. Esta fiesta nos muestra que la santidad no es el privilegio de unos pocos, sino una vocación universal. Todos estamos llamados a ser santos, es decir, a vivir con el corazón unido a Dios en la vida ordinaria ya aquí en este mundo, en la vida de ca-

da día. Cada santo es un reflejo del amor de Dios, san Francisco de Asís en la pobreza, santa Teresa de Calcuta en la caridad con los más pobres de los pobres, san Juan Pablo II con su entrega hasta el final... Todos ellos nos animan a seguir adelante en el camino, recordándonos que el cielo vale verdaderamente la pena.

Cada vez que amamos, que perdonamos y servimos estamos construyendo el cielo en la tierra, es decir, el Reino de Dios, aquel Reino que pedimos en el Padrenuestro. Esto significa ver a Dios tal y como es, tal y como se nos ha revelado, hacerlo presente entre los hombres y vivir en él para siempre, empezando ya ahora y aquí. Vivir pensando en el cielo no significa olvidar la tierra. Por el contrario, la fe y la esperanza en la vida eterna nos hace vivir mejor la lucha y la misión de hacer presente en el mundo al Reino de Dios. La santidad no es otra cosa que vivir con la mirada fija en Dios, dejarnos llenar de su amor, con los pies en la tierra y el corazón en el cielo.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

